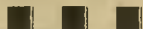

(המשך מעמוד 49)

בעלי מוטי, ששכל את אחיו, הטייס גיורא רזין, לממדים מציאותיים ואמיתיים. וזה הרבה יותר מחבורת-הזכרון ומהאבנים של המצבות."

יקי יושע עומד להילחם על זכותו להקדיש ריגון את סרטו. הוא יסע עם רשימות ה- מצדדים בזכות הסרט לצנזורה בירושלים, ויתלו אליו מישפחות שכולות. מולם ית- ייצבו אנשי אירגון יד-לבנים ומישפחות שכולות המתנגדות להקרנת הסרט.

יקי יושע החל לביים סרטים בגיל 17. אומרים עליו שהוא ימכור את אמו הורתו כדי לעשות סרט. בשלב זה הוא מכר את דירתו שבצפון תל-אביב.

יחד עם אשתו היפהפיה דורית, העובדת בסרטיו כנערת-סרטים, הוא מתכנן כבר את סרטו הרביעי. העיט, כמו סוסטעץ לפניו, מוקרן בפסטיבל קאן. ואם אכן תשלול הצנזורה את זכות הסרט להיות מוקרן הוא יזכה לפירסומת-חינם בפס- טיבל היוקרתי.

בעל בית-קולנוע תל-אביבי הבטיח, כי יקרין את הסרט באולם הקולנוע גם ללא רשות הצנזורה.

● ציפית לתגובה כליכך חריי פה, חשבת שהסרט יעורר פולמוס כזה?

לא. הערכתי שהייגה תגובות בעד ונגד. אוקסאר ויילר אמר, שאם אנשים מתווכחים על יצירה, סימן שהיצירה מעניינת, לכן אני רואה את הוויכוח שנוצר כהישג. אבל מכאן ועד לוואנדאליזם הדרך ארוכה.

● האירגונים שנתנו חסותם לסרט מסתייגים ממנו. מדוע?

בואי נהיה מדויקים. אלון גרבוז, מנהל הסינימסק, הציע לי שהעירייה תערוך הצגת-בכורה לסרט במיסגרת אירועי הרביעי. כמו כן מצא לנכון לשתף את מנהל בית יד לבנים. קבענו הקרנה מיוחדת, ואותו מנהל, נתן הרפו, הזמין קבוצת הורים שכולים, כמה מהם עסקנים, לחוות בהקרנה.

יצאה אם שכולה כשם אילה שחר, ואמרה שזה סרט חשוב, שחדרנו לנפש הנוער. יצא יהודה אונגר, שלמיטב ידיעתי הוא יושב-ראש בית יד לבנים ואמר: אמרתם בסרט את האמת במערומיה. ויצא יוסקה לוטנברג ואמר שהסרט נתון חומר למחשבה.

הוחלט שבית יד לבנים יתן חסותו ל- ערב. בשלב מסוים בא אירגון יד לבנים — ואני מבקש לכתוב אירגון באותיות גדולות ועם קו מתחת — והודיע שלא נתן חסותו לערב. מה שאני צריך עכשיו זה שגם אירגון יוצאי הונולולו יגיד שהוא לא נתן חסות, אבל מי טען שהוא נתן חסות?

● ובקיבוץ גבעתי-ברנר?

הקרנו להורים השכולים בקיבוץ, הם, בלי להיכנס לפרטים, אמרו: תודה רבה שעשיתם את הסרט. בהקרנה נכחה גם אשתו של הפסל שעשה את הפסל בגבעתי- ברנר, המצולם בסרט. היא התרעמה שה- פסל, שיצר כאילו את הפסל בסרט, טוען באחת הסצינות שהפסל הפוך. אחת ה- אמהות השכולות אמרה לה: מה שחשוב הוא לא שהפסל הפוך, מה שחשוב הוא שאצלנו העולם הפוך — אב אומר קדיש על בנו — זה מה שחשוב.

● אם הכל נעשה ברוח טובה, והם אמרו תודה רבה שעשיתם את הסרט, למה הם מתרעמים כעת?

באו חברי ועדת-התרבות להקרנת-הבכור, רה, תפס אותם העיתונאי יעקב העליון על חם, ואז הם שוב הביעו דאגה.

● מדוע דרעתך דורש סגן-שר- הביטחון מהצנזורה לדון מחדש בהקרנת הסרט?

ציפורי בכלל לא ראה את הסרט.

● איך את יודעת?

הוא לא בא להקרנות, לא להצגת הבכורה ולא לקולנוע. אני נמצא פה מאה

אחוז מהזמן. הייתי רואה אותו. הוא הסי- תמך על מה שכתב יעקב העליון. אומרים, שאבן שטיפש זרק למים, חמישים חכמים לא ימצאו. כעת העניין מתגלגל כמו כדור שלג. בא פיתאום סגן-ראש-העיר ומדיע שהעיריה חוותת בה מחסות. מה זה פה מישחק ילדים, הוא אומר פוס.

● כך עצמך אין נסיון שז חייד שחור משדה-הקרב. אינך מכיר מעצמך את הרגשות והבעיות המתעוררות אצל חייד כזה, אתה

בעיות בקנה-מידה יותר רחב, ושאיכפת לי מהארץ הזאת לאללה.

● האם הסרט הזה הוא המשך ל"שלום תפילת הדרך"?

בשלום גיסייתי להגיד, שניווטנו את עצמנו למצב שבו אנו צריכים את כל האנרגיה, הכישרון והגאונות למען הצבא, ואז בהכרח לא נשאר כוח לדברים אחרים. העייט הוא תוצאה מאור ישירה של המצב הזה, נגענו בפרונקל, אולי אפילו פוצצנו אותו בלי להביע דיעה, בלי להגיד שום דבר, וסגרנו את המעגל.

אמרו לי: „אורסון ולס לא מוכר כפי-קורן בקולנוע!"

אחת הטענות של החורים השכולים היא לגבי סצינת המין המשולשת שאתה מציג בסרטך. הם אומרים שהיא פוגעת בכבוד החללים, בהם מדבר הפרט, ושהיא מיותרת לגמרי מבחינת העלילה.

מה פיתאום? איזה סצינה של סקס, אני יודע שסקס זה אקט מיני, איפה יש ב- סצינה הזו אקט מיני, שלושתם ישנים כמו פרפרים בלילה.

החושב שטיפפת ברמותו של בועז "העיט", כהזכה?

לא צריך למות כדי לכתוב על מוות, ולא צריך לעמוד מתחת לפנס כדי להיות זונה. יש כל מיני משוררים שאת יכולה לבכות מהשירים שלהם, ואת פוגשת אותם מסריחים, מגעילים בתוך הביבים. את יר- דעת כמה במאי קולנוע הם מתרוממים, אז מה, הם לא יכולים לעשות סרט על אהבה? אני בחור בריא, אף אחד לא ישכנע אותי שצריך למות בשדה-הקרב

משהו מהבטן, כמו אמא אדמה. ואז נוצר מצב, שיש בארץ כאילו מתירנות. בעיקבות שוודיה או אמריקה. אבל זה לא כך. בארץ זה אחרת, זה יותר רגיש. נכון שזו ארץ שיש בה בחורות שאומרות, "אתה מוצא חן בעיני, או יאללה, בא", אבל זה נובע מחופש שהוא מעבר לחופש המיני, ה- אווירה בארץ בין גברים לנשים היא אוו- רה נכונה, לא אווירה חולה. פה הבחורות לא מסתובבות כמו איזה זונה המנפסת בדגל של שיתרוך האשה, פה השיתרוך הוא אמיתי, הוא מבפנים, בלי תירוצים.

● בסרט אתה מציג, בנוסף לסצינה שבה נראים גבר ושתי נשים ישנים בצוותא, כאופן מיקר, גם מצב שבו הגיבור בועז חי עם שתי בחורות כאותה הדירה ורק כמיקרה שתייהן חברות של בחורים שזא חזרו מהמלחמה. אתה חושב שזה ריאלי? שזה אפשרי?

חלק גדול מהאוכלוסיה לא בדיוק התי- נסה בנסיון שכזה. אבל מצד אחד מדובר בסרט, ומצד שני היו דברים מעולם. אני לא רואה בזה שום דבר רע.

● אמרת קודם שבסרט "רגעים", בסצינת האהבה המשולשת, הציג גה מיכד בת-אדם את החלומות האירוטיים שלה. האם ב"העיט" אתה מציג את החלומות האירוטיים שלך?

אין לי חלומות אירוטיים.

● בחייך...

תראי, הסיטואציה הזאת לקוחה מהספר של יורם קניוק. תשאלו אותו אם אלה הם החלומות האירוטיים שלו. בשביל

שרגא הרפז ואנדי ריצמן בסצנה עם חברת החייד המת להפעיל את הנטק האישי

● קולנוענים, לעומת זאת, סר- ענים כי הסצינה גנובה מ"רגעים", פירטתה של מיכד בת-אדם.

מה הקשר בכלל, הסרט של מיכל בת אדם, עד כמה שאני יודע, זה החלומות האירוטיים שלה, והסרט שלי הוא סרט על בחור שחוזר מהמלחמה. מצד אחד, מה שיש לו בראש זה לזיין, וזאת לא מילה גסה, כשאתה חוזר מהמלחמה ונע בין חיים. ומוות, הכי טיבעי זה שאתה מר- גיש צורך להפעיל את הנשק האישי שלך. מצד שני, יש נשים בארץ, ומהבחינה ה- זאת בהחלט נשים מיוחדות. לחלק לא חוזר הבעל, לחלק לא חוזר החבר, ויש אצלן איוושהי מידה של הקרבה חיובית, כאילו שהן משתחפות במאמץ המילחמתי,

כדי להוכיח שאיכפת לך מהארץ הזו. אני דור 12 בארץ, נולדתי פה, לא בטוח שאני אהרג פה, אבל בטח אמות פה.

● למה בהצגת בנושא כליכך בעייתי כמו הנצחת חללי צה"ל, למה טיפפת במה שקרוש ומקורש כליכך כמסורת הישראלית?

אחת הבעיות החמורות שלי היא שיצא ככה שאני לא טרוד בבעיות יום-יום. אני לא קם בבוקר ושואל את עצמי איך אני אגמור את החדש, או איך אני קונה אוטו חדש. ויש לי מזל שאין לי אשה שמזיינת לי את השכל על מה שיש לשכנים, או שהיא רוצה פריגינדר בגודל של חדר. אז הבעיה שלי היא שיש לי פנאי לראות

לסגור את זה, אני רוצה להצהיר בזה, שאני יודע לפחות על מיקרה אחד של מישהו, שעבר חוויה כזאת.

● סגרנו את זה. לא סגרנו את סצינת האונס, בשביל מה צריך אותה? בשביל שתהיה בסרט קצת אלימות?

ירדנה היא בחורה שעובדת במישרד הביטחון, במחלקת השיקום וההצנחה, ובי- תוקף תפקידה הפכה להיות, מלאך מק- צועי. המלאך, כידוע, טוב ומיטיב, והוא גם לא בשר ודם. אבל ירדנה היא כן בשר ודם ויש לה את הצרכים שלה, ולכן גם יש מישהו המתנהג כמו שוביניסט-גברי — צבר גברי ממוצע במרכאות, שבא לספק